

"SOMESSA OLEMME KAUHEIMMILLAMME" – Marie Claire

AIKUISET

EMMA JANE UNSWORTH

TAMMI

Emma Jane Unsworth

AIKUISET

SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

TAMMI

HELSINKI

Lainauksen Roald Dahlin kirjasta *Matilda* on suomentanut Eeva Heikkinen.

Englanninkielinen alkuteos *Adults* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2020.

Copyright © 2020 by Emma Jane Unsworth

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Kaisa Kattelus 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-1228-9

PAINETTU EU:SSA

Äidilleni Lorrainelle.
Sail on, silvergirl

PROLOGI

SOHO SQUARE

Istun odottamassa häntä, heiluttelen jalkoja penkin alla. Hän tulee pian ja tietää kyllä mihin tulla.

Adrenaliini. Puristan käsivarsiani. Naputtelen varpaita. Hemmetti, että inhoan odottamista. Sitäkö olen tehnyt kaikki nämä vuodet? Odottanut häntä? Ehkä terapeutit ovat olleet oikeassa. Ehkä terapia on muutakin kuin huono stand-up-esitys, jonka kanssa ei kehtaa lähteä tien päälle.

Katson ympärilleni, katson ihmisiä jotka juttelevat, poseeraavat ja asettuvat erilaisiin asentoihin, kuluttavat tätä kylmää perjantaita. Jouluu on pari viikkoa, ja koko kaupunki loistaa valoa. Ihmiset hymyilevät liikaa, juovat liikaa, haluavat liikaa, kietovat ylleen liikaa hopeanauhaa. Mikään ei korosta elämän ohikiitävää luonnetta niin kuin hopeanauha.

Katson kohti puistoaukion pohjoisporttia, ja silloin näen hänet. Hän näyttää vähän räjähtäneeltä, vetää takkia ylleen. Hän tähyilee penkkejä, näkee minut ja jäähmettyy. Heilautan kättä. Hän kallistaa päätään ja räpyttää silmiään kuin vetoaisi johonkin ikivanhaan keskinäiseen sopimukseen, ikään kuin tässä olisi noudatettu jotain yhteistä käsikirjoitusta, kepposteltu yksissä tuumin. Tuijotan häntä kylmästi. En menee mukaan hänen peliinsä. Hän tuijottaa takaisin. Šakkimatti, vanha kuningatar voitti.

Hän lähtee tulemaan kohti. En melkein tunnista häntä vaatteet päällä. Aika outoa sanoa niin omasta äidistä.

PARI KUUKAUTTA AIKAISEMMIN

MOI, MAAILMA!

Kello on 10.05, ja jonotan kuppilan aamiaistiskillä yhteisöllisessä työtilassa Itä-Lontoossa. Sää on syksyinen mutta nihkeä, ja minulla on liikaa vaatteita. Kainalot ovat kosteat, ja mietin pitäisikö käväistä ostamassa uusi T-paita ruokatunnilla. Tein eilen dalia halpojen kasvisruokien keittokirjasta, jonka olen ostanut kirpputorilta, ja voin sanoa että se oli aivan uskoma-tonta. Laadin croissant-aiheista somepostausta, joka melko varmasti määrittelee minut ihmisenä.

Tuijotan puhelinta. Kuva on ihan hyvä. Olen käyttänyt Clarendon-filtteriä, joka korostaa syvyyskontrasteja, vaalentaa vaaleutta, tummentaa tummaa. Lisäsin kehyksen taidemielessä. Kuva on – siinä määrin kuin leivonnaiskuva nyt voi olla – yli-maallinen. Mutta teksti tuottaa ongelmia. Olen korjannut sitä niin monta kertaa, etten enää tiedä, onko siinä mitään järkeä. Näin käy usein. Pohdin niin pitkään sanoja ja niiden tekemää vaikutusta ja mahdollisia parempia vaihtoehtoja, että lopulta hetki menee ohi. Tulee ramppikuume. Muu maailma on häl-vennyt tämän pienen olemassaoloneliön ympäriltä. Vähän niin kuin Alien 3:ssa, kun Ripley sanoo alienille: *Olet ollut elämä-säni niin kauan, etten muista enää mitään muuta*. Ennen luulin,

että se leffa kertoo äitiydestä. Nyt tajuan, että se käsitteleeekin sosiaalista mediaa.

Katson näyttöä.

VOISARVIA, VUUHUU! #VOISARVIA

Onko tämä nyt ehdottomasti paras tapa kuvata voisarvikokemustani?

Pyyhin yli VUUHUU:n ja pilkun.

VOISARVIA! #VOISARVIA

Tuijotan tekstiä. Muistelen ensimmäisen inspiraation hetkeä, yritän antautua sen johdatettavaksi. Se on vähintä, mitä voin tehdä. Esitän itselleni kysymyksiä. Kolmekymppisyyden puolivälinhän pitäisi olla nimenomaan tätä: jatkuvan itsetutkiskelun aikaa. Tässä iässä kootaan rohkeutta muutettavissa olevien asioiden muuttamiseen ja hankitaan terapeutti niiden hyväksymiseksi, joita ei voi enää muuttaa. Mitä minä *haluan sanoa* voisarvista? Millaisia *tunteita* voisarvet minussa herättävät? Miksi *juuri nyt* on ehdottoman tärkeää jakaa tämä?

Poistan huutomerkkin ja tuijotan jäljelle jääneitä sanoja. Sama sana kaksi kertaa. Ainoa ero on, että toisen edessä on hashtag. Onko niiden merkitys sama vai vähän eri? Lisääkö toisto viestiin jotakin? Onko tärkeää jättää toinen sana hashtagittomaksi niin että alkuperäinen tunne säilyy vapaana digitaalisesta kuorutuksesta? Tämä täytyy ehdottomasti saada ilmaistua oikein. Haluan ihmisten tajuavan välittömästi yhdellä silmäyksellä, että tämä postaus koskee voisarvia niiden puhtaimmassa muodossa. Tämä on platonilainen voisarven idea.

Poistan hashtagin niin että postauksessa lukee vain:

VOISARVIA.

Piste vai ei? Piste vaikuttaa aina päättäväiseltä ja arvovaltaiselta, mutta toisaalta voisi olla coolimpaa ja huolettomampaa jättää lause vain riippumaan, ikään kuin vihjaamaan että eihän tässä säkenöivän elämän tiimellyksessä ehdi edes välimerkkejä käyttää. Raaka totuus on, että viljelen liikaa välimerkkejä aina, kun olen stressaantunut/innostunut. Hyvänä/huonona päivänä saatan täräyttää neljä huutomerkkiä. Huutomerkkit ovat nöyristelijöiden suosikkivälimerkkejä. Ne saavat ihmisen näyttämään auliilta ja joustavalta. Oli kiva jutella! Oli!!! Kiinnitän aina huomiota välimerkkeihin. Kunnioitukseni herää, jos joku lähettää viestin, jossa ei ole huutomerkkejä eikä suukkoja. Samalla aprikoin: Onko hän masentunut? Olenko loukannut häntä jotenkin?

Joskus näkee jonkun käyttävän rivikaupalla emojiä, ja häntä tekee vain mieli halata.

VOISARVIA

Täydellistä.

Aivan, tuo sanoo varmasti kaiken.

Hm.

Mutta riittääkö se sittenkään?

Apua. Ei. Mitään Hajua.

”Voinko auttaa?”

Nostan pelästyneenä katseeni. On minun vuoroni.

”Öö...”

Katson rouhealla kivilaatalla lepäviä croissantteja. Nyt huomaa, että vastassani on dilemma. Olen melko varma – ja olen hyvin tarkkanäköinen – että yksi sarvista on eilispäiväinen. Se näyttää sitkeämmältä kuin muut, etupää on jotenkin lyyssä, se ikään kuin jäykistelee. Sen väri ja koostumus poikkeavat selvästi muista. En tiedä johtuuko ilmiö vanhenemisestä vai jostain bakteerialtistumisesta vai mistä. Miten tämä jäi minulta huomaamatta? Tiedän, että jos pyydän croissantia, saan juuri sen.

Olen halvautunut. En tiedä mitä tekisin. En kykene pyytämään jotakin tiettyä croissantia, vaikka totisesti tunnen sen ansaitsevani. Suoritan nopeita laskelmia. Croissantia on kahdeksan, ja viallinen on minun puolellani eikä tarjoilijan, joten on epätodennäköistä että saan juuri sen. Päätän ottaa riskin. Tarvitsen tämän kokemuksen toteuttaakseni... ennalta suunnitellun kokemuksen.

Sanon: ”Yksi croissant, kiitos.”

Tarjoilija nyökkää, ja sitten, syystä jonka vain hän itse tietää, hän kurkottaa kohti KAUHUJEN CROISSANTIA, joka on minun puolellani tiskiä. Huudan: ”Hei! Anteeksi! Voisinko saada jonkin toisen?”

Olen peloissani, mutta myös ehdottoman suoraselkäinen.

Tarjoilijan pihdit värähtävät. Hän sanoo hitaasti: ”Ne on kaikki... samanlaisia.”

Minä sanon: ”Voisinko saada jonkin noista taemmista? Kiitos!”

Kaikki tuijottavat minua.

Tarjoilija puhuu vielä äskeistäkin hitaammin, ihan kuin olisin vähä-älyinen. ”Mutta... ne on kaikki samanlaisia.”

”Tuossa on minusta hieman eri sävy”, sanon vaisummin.

Hän tarkastelee croissantia. Jonossa takanani seisova tunkee lähemmäs nähdäkseen paremmin. Barista lähtee Gaggia-kahvikoneensa äärestä ja tulee katsomaan. Samoin kassanhoitaja. Kaikki tuijottavat croissantia ja sitten minua.

”Ajattelin vain”, kuiskaan. ”Anna ihan mikä tahansa.”

Tarjoilija työntää juuri sen croissantin pussiin. Se kilahtaa pudotessaan pohjalle. Painan kortin lukijaan ja odotan että se piippaa. Piippaa nyt, hemmetti, piippaa perhanan paska perhana.

Lukija piippaa. Minä pakenen.

Ryntään vessaan, pudotan croissantin roskikseen ja itken pikkuihkut. Se on ihan sallittua. Täällä WerkHausissa pillitetään jatkuvasti. Vastaanottotiskin vieressä on yksityispuheli-

hin tarkoitettuja äänieristettyjä koppeja, mutta yleensä niihin mennään vain itkemään.

Kun olen itkuni itkenyt, käyn pissalla. Pyyhin ja tarkistan veritilanteen niin kuin aina.

Katson puhelinta.

VOISARVIA

Tunne on entisellään, vaikka totuus olikin loppujen lopuksi toinen. Ja tunne on tärkein.

VOISARVIA

Tavallaan postaus on täydellinen näin. Todenperäinen. Mutta en silti ole ihan varma. Muistan, mitä Suzy Brambles kirjoitti ”Erehtymättömissä instavinkeissä”. Hän sanoi: ”Ensimmäinen versio on aina paras.”

Vaihdan tekstin:

VOISARVIA, VUUHUU! #VOISARVIA

Selvä, melkein valmista. Tekstaan vielä Kellylle saadakseni vihoviimeisen varmistuksen.

Kelly on vanhin ystäväni ja luotettavin some-editoijani.

Voitko tsekata yhden jutun ennen kuin postaan

Ei ei olen jo sanonut että ei enää

Pliis

Ei, en kestä näitä jokapäiväisiä pommituksia, tulen ihan hulluksi

Ei jokapäiväisiä!

No melkein kyllä

Pliis muutenkin jo kamala päivä!!!! Sain äsken viallisen voi-sarven

Ei

Pyydän

En halua kannustaa sinua tähän käyttäytymiseen

Mihin käyttäytymiseen???

Tähän hulluuteen. Se ei ole tervettä. Eikä aitoa

Aittoa???

Yhdessä postauksessa sanoit että me kasvetiin yhdessä. Me oltiin 22 kun tavattiin

No mut parempi tarina! Ja melkeinhan me kasvetiin yhdessä, koska ollaan molemmat pohjoisesta!

Mitvit

Charlie Chaplin hävisi kerran Charlie Chaplin -näköiskisan

Mitvit x2

Jossain vaiheessa ihminen alkaa väistämättä suodattaa itseensä. Vaikka olisi miten kunnollinen kansalainen

Lakkaa älyllistämästä tätä sinun ongelmaasi. Elämä ei ole mikään näköiskisa

Lähetin postauksen sulle, anna palaute

No vittu nyt

Hän lukee sen kyllä. Hän on vastaanottovirkailija eikä yleensä tee paljon mitään ennen työvuoron alkua – paitsi katsoo mustapäidenpuristeluvideoita, jotka kai saavat hänet tuntemaan, että maailmankaikkeus on tasapainossa.

Parin sekunnin kuluttua hän vastaa:

Ihan hyvä. En tajua mikä tossa huolestutti

Kiitos x

Suon hänelle suikon! Toivon että hän todella tuntee kiitokseni. Armollisuutta hipovan kohteliaisuuteni. Parin sekunnin kuluttua lähetän uuden viestin:

Toivottavasti maltoit perehtyä kunnolla etkä vain vastannut ajattelematta

Hän ei vastaa.

Kelly tekee joskus näin. Vaikenee. Hän vaikeni tavallistakin järeämmin silloin, kun aloittelin suhdetta eksääni Artiin – noina ankaran flirttailun huumaavina päivinä – ja pyysin häntä tarkistamaan viestit, jotka lähetin Artille. Joskus on pakko saada ulkopuolisen arvio. Tähänhän ystäviä juuri tarvitaan.

Kellykin on Pohjois-Englannista. Hän on yhtä kuin Yorkshire. Hän on valkoinen ruusu, minä punainen. Hän on yleensä tosi ihana, mutta nyttemmin hän on alkanut tölviä minua julkisesti, mikä suoraan sanoen hiertää vähän. Viime viikolla esimerkiksi postasin kuvan lehtien peittämästä puistonpenkistä ja tekstin:

Syksy, olet aina ollut suosikkini

ja Kelly kommentoi:

Ajatteletko että syksystä tykkääminen tekee sinusta syvällisemmän ihmisen?

Pari päivää myöhemmin postasin kauniin niittymaiseman, ja hän kirjoitti:

Siis eihän tässä kuvassa ole mitään

Ei sellaista osaa odottaa rakkaalta ystävältä. MUTTA jos pitää sanoa, kuka tuntee minut parhaiten, kuka rakastaa minua eniten, ketä minä rakastan eniten, niin vastaus on selvä. Kelly tuottaa minulle iloa. Hän tuottaa iloa. Me olemme viime aikoina ajautuneet vähän erillemme, mutta meidän ystävytemme kestää henkisen etäisyyden. Se on tosi salliva. Vähän niin kuin avoin suhde.

Kellyllä on poika, Sonny. Olen tuntenut heidät kaksitoista vuotta, vaikka oikeastaan tapasin Sonny'n ensin. Hän on nyt neljätoista. Sonny'n isä on Kellyn yliopistoaikainen eksä, josta hän kuulemma kasvoi nopeasti erilleen. Tyypillä on nyt vauva toisen naisen kanssa, ja hän on kunnan rekanpysäyttäjäaktivisti. Hän ja Kelly asuivat kuusi viikkoa puussa, kun Kelly oli raskaana, ja luulen että noihin aikoihin Kelly tajusi suhteen olevan ohi. Lomallahan suhdetta koetellaan mutta varsinkin, jos täytyy paskoa pussiin ja riidellä välipaloista sähköisten viihdykkeiden puutteessa. Kellyllä on vieläkin ranteessa tähtitatuointi anarkistiaikojensa peruina. (Ei hän kyllä ole koskaan kieltäytynyt juustotarjottimesta. Tämän olen pannut anarkisteista merkille – ne tykkäävät edelleen elämän pienistä iloista.)

Kun viimeksi näin Sonny'n pari kuukautta sitten, sanoin ettei hän saa katsella Instagramissa tyttöjä, joilla on pitkät tekokynnet, koska he matkivat pornotähtiä. Sonny sanoi, että tällaiset puheet ovat kynsi-sheimausta. Hän kertoi kaveristaan, joka oli Amerikassa painanut väärää nappia limuautomaatissa ja saanut juoman sijaan katumuspillerin, joten mitä opetettava minulla muka enää oli hänelle? Kaikkia masentaa, että me olemme matkalla kohti totalitaarista yhteiskuntaa – maailmaa

jossa internetin käyttö rajoittuu epädemokraattisesti valittujen johtajien kiiltävien kinkkunaamojen katseluun – mutta säästyvätpähän ainakin lapset pornolta. Jokaisella pilvellä jne.

Olen sanonut Kellylle, että meidän pitää suhtautua sosiaaliseen mediaan kunnioittavammin kuin nuorempien sukupolvien, koska emme ole diginatiiveja. Me vartuimme printin parissa. Meidän elinaikanamme tapahtunut muutos on ollut valtava kulttuurinen ja psykologinen mullistus. Saimme sähköpostin vasta yliopistossa. Netti pääsee välillä yllättämään meidät. Tilasin kerran eBaysta kirjoituspöydän, ja kun se tuli, kävi ilmi että se oli tarkoitettu nukkekotiin. Ajattelin, että sain sen tosi halvalla – se maksoi 1,99 puntaa. Sitä paitsi meitä ei ole kasvatettu luontaisiksi tiedonvälittäjiksi. Olemme joutuneet kirimään kehitystä kiinni ja liian nopeasti. Muistan siirtymisen päivittäiseen (tunnittaiseen, alituiseen) dokumentointiin. Monta vuotta sitten olin kavereiden kanssa vaeltamassa ja meinasin tulla hulluksi, kun yksi heistä pysähtyi koko ajan ottamaan kuvia Facebookiin. Olin tosi turhautunut, olisin vain halunnut jatkaa matkaa. Tuntui kuin olisi istunut nytkähdellen liikkuvassa autossa. Nyt minä olen se, joka kompuroi kalliojyrkän teelle etsimään kenttää.

Siitä puheen ollen.

Nyt pitää ottaa härkää sarvista. Lisään vielä päähänpistosta toisen hashtagin. Olen liekeissä!

#parempaapalveluakiitos

Postaan kuvan. Odotus alkaa. Tulee mieleen autiossa metsässä kaatuvan puun ongelma. Kuuluuko ääni, jos kukaan ei ole kuulemassa? Jos postaa someen jotain, mistä kukaan ei tykkää, onko silloin edes olemassa? Olen laskenut, että minun seuraajamäärälläni menestyneen postauksen raja on noin kymmenen tykkäystä minuutissa. Mitään varmaa kaavaa ei kuitenkaan ole – olen kokeillut kaikkea. Kerran jopa matkustin Heptonstalliin

valokuvaamaan Sylvia Plathin hautaa (kirjallisuus, tragedia, niin monta täkyä!), ja sen verran moni painoikin pientä sydäntä, että siitä hyvästä kannatti ostaa sadan punnan junalippu. Ennen tein asioita niiden itsensä vuoksi, mutta nyt määrävä tekijä on instakelpoisuus.

Minuutti on kohta täynnä eikä yhtäkään –

Jes! Nyt tuli yksi! Ja kaksi! Ja kolme ja neljä! Kiitos. Nyt kun sinetti on murrettu, homma muuttuu kiihdyttäväksi. Joku kommentoi: ”Namskis.” Leikittelen ajatuksella, että tykkäisin kommentista. Kommenteista tykkääminen vaatii aina sitoutumista, sillä jos tykkää yhdestä, pitää tykätä kaikista. Ei oikeastaan kannata aloittaa, varsinkaan jos ei halua vaikuttaa pakkomielleiseltä. Heitin vain postauksen ilmoille ja häivyin! Häh, etteikö minulla muka ole parempaa tekemistä kuin kökkiä tässä kylläämässä älyttömyyksiä?

Odotan tykkäyksiä noin yleisestikin, mutta ennen kaikkea odotan niitä naisilta, joita tällä hetkellä ihailen netissä. Olen ollut matkalla tähän pisteeseen jo pari vuotta, ja nyt olen siinä. Haluan että naiset haluavat minua enemmän. Odotan nimiä, joilla on minulle merkitystä. Odotan merkkiä. On tiettyjä ihmisiä, joiden huomion haluan herättää. Margot Ripkin. Buzzface Cruise. Wintering Marianne. Suzy Brambles. Suzy Brambles on ehkä kaikkein tärkein, koska hän alkoi seurata minua vastikään (kaksi päivää sitten! Minä olen seurannut häntä jo monta vuotta), ja siksi tuntuu, että välillämme on yhteys. Niin kuin pitääkin olla. Voisi sanoa, että olemme kietoutuneet toisiimme.

Suzy Brambles. Voi Suzy Brambles, ja sinun torjuva otsaukkasi, sinun musta Citroën DS:si, potkunyrkkeilytuntisi, mantelisilmäsi ja huulesi, jotka näyttävät siltä kuin olisit imeskellyt jäätynyttä zeppeliiniä. Pakkohan hänestä on tykätä. Ja minähän tykkään. Ja tykkään ja tykkään ja tykkään. Alun perin jäin koukkuun postaukseen, jossa oli kuva hiiltyneestä maissintähkästä rantagrillissä ja teksti: *Seikkailu on jo sinussa*. Noihin aikoihin seikkailemisen kanssa oli vähän niin ja näin,

ja siksi maissikuva puhutteli minua syvällisesti. Tänä aamuna Suzy Brambles on potkinut lehtiä Dulwichissa. Hän on niin leikkisä! Olen katsonut videon jo viisi kertaa. Suzy Brambles postaa vain mustavalkokuvia. Hän on nimittäin lahjomattoman omaleimainen. Katson puistovideon uudelleen. Joka kerta, kun katson sen, löydän jotain uutta ihailtavaa sommittelussa, kuvakulmassa ja filterissä.

Vilkaisen kelloa. Se on melkein yksitoista. Siis miten se –

ART SANOI

”Katsot tuota laitetta ensimmäiseksi aamulla ja viimeiseksi illalla.”

Me olimme sängyssä. Tämä tapahtui viikko, pari ennen eroa. Olin katsonut puhelinta seksin aikana. Tajuan nyt, että sen saattoi tulkita epäkohteliaaksi – joku voisi sanoa jopa loukkaavaksi. Hän pani kätensä olkapäilleni ja sanoi: ”Lopeta.”

Lopetin.

Hän sanoi: ”Jenny, jotenkin minusta tuntuu, ettet ole ihan täysillä keskittynyt minuun.”

”Olenpas!”

”Etpäs ole. Tuntuu ettet ole täällä, vaikka oletkin. Ihan kuin puolet ajatuksistasi olisivat jossain muualla.”

Olivathan ne. Puolet ajatuksistani olivat Kööpenhaminassa, missä Suzy Brambles iloitsi elämästään. Hän oli kuvaillut yhden ravintolan keramiikka-astioita sanalla ”köpis-söpis”.

Art sanoi: ”Tuntuu että tämä jatkuva kanssakäyminen on tullut meidän väliin.”

Olin vähällä sanoa: *Vaatiiko seksi muka ihan täydellistä keskittymistä?* Eihän syöminenäkään vaadi – ja voisi sanoa että se on seksiä tärkeämpää.

Katsoin puhelinta. Hymyilin hymyilevälle Suzylle.

Art hilautui jalkojeni alta, istahti sängynreunalle ja veti kondomin pois. Hän hieroi naamaansa. ”Okei”, hän sanoi. ”Meillä on ongelma.”

Kommentoin Suzyn kuvaa yhdellä punaisella sydämellä – klassikko, juuri... riittävä – klikkasin puhelimen pimeäksi ja katsoin häntä. Art sanoi: ”Olet tuon kapineen kimpussa, kun me syödään, kun me katsotaan telkkaria ja kun me ollaan kävelyllä, ja nyt olet sillä kun me naidaan.”

”Oli hidas vaihe menossa!”

”Se oli seksiä, Jenny. Ei leffa.”

Katsoin häntä ja yritin söpöillä: ”Joskus se on kyllä yhtä kivaa kuin leffat.”

”Mmmmmmmmm.”

Se mmmm oli pitkä. Kuin ovisummeri tai purkkiin jäänyt herhiläinen. Katsoin auringonvalon väikettä seinällä. Kesä oli melkein ohi. *Ensimmäiseksi aamulla ja viimeiseksi illalla.* Oli ollut aika – jopa minun elämässäni – jolloin ne hetket oli varattu rakastetulle.

Art kysyi: ”Oletko rakastunut johonkin nettityyppiin?”

”En!” sanoin. Se oli melkein totta.

Hän sanoi: ”Olen huomannut, että mitä etäisempi meidän suhde on, sitä läheisempi olet puhelimesi kanssa.”

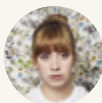
Hän sanoi: ”Tuntuu kuin en saisi sinuun yhteyttä, kun olet puhelimella. Silmäsi ovat lautasenkokoiset, huriset verkossa kuin onnellinen pieni robotti.”

Hän sanoi: ”Paitsi ettet ole onnellinen.”

”Mistä tiedät, etten ole onnellinen?”

”Koska et ole koskaan tyydytetty.”

Otin hänen kalunsa käteeni. ”Ehkä minä vain olen sellainen ihminen.”

Jenny McLaine

"Ennen piti vain yrittää näyttää Twiggyltä, ja se riitti. Nyt pitää tanssia ja laulaa ja nussia ja työskennellä ja äiteillä ja säkenöidä ja tasarvoilla ja olla valittamatta ja olla kaunis ja rakastaa omia puutteitaan ja pysyä vahvana ja paljastaa haavoittuvuutensa ja leipoa ja nyrkkeillä ja helveti nyhtää sianlihaa. Siinä on liikaa kaikkea, ihan liikaa."

caitlinmoran, lenadunham ja miljoona muuta tykkäävät

jennymcaine #naiseusjuhlaa #kolkyt #instagrampilasielämäni #adulting

dollyalderton Hysterisen hauska romaani nykypäivän neurooseista, naiseuden ankeuksista ja kaikkinaisesta elämään tuskastumisesta. (Varoitus: kirjan lukeminen johtaa väistämättä Instagramin poistamiseen, mutta pianpa te kuitenkin tänne palaatte. Niinhän te aina.)

tunnustanlukeneeni Hauskempi kuin Sally Rooney, epätoivoisempi kuin Fleabag!

9 789520 412289

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-1228-9

Alkuperäiskansi: Ellie Game • Kannen valokuva: DEEPOL / PlainPicture